ARREST VAN HET GERECHT (Tweede kamer)
14 februari 2001 *

In zaak T-26/99,

Trabisco SA, gevestigd te Cognac (Frankrijk), vertegenwoordigd door J.-C. Fourgoux, advocaat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg,

verzoekster,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, aanvankelijk vertegenwoordigd door G. Marenco en L. Guérin, vervolgens door G. Marenco en F. Siredey-Garnier als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg,

verweerster,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van de beschikking van de Commissie van 17 november 1998 houdende afwijzing van een klacht van verzoekster op grond van artikel 85 EG-Verdrag (thans artikel 81 EG),

* Procestaal: Frans.

wijst

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Tweede kamer),

samengesteld als volgt: J. Pirrung, kamerpresident, A. Potocki en A. W. H. Meij, rechters,

griffier: J. Palacio González, administrateur,

gezien de stukken en na de mondelinge behandeling op 20 september 2000,

het navolgende

Arrest

Feiten en procesverloop

1 Verzoekster, Trabisco SA, houdt zich volgens het uittreksel uit het handels- en vennootschapsregister van het Tribunal de commerce de Saintes dat zij overeenkomstig artikel 44, lid 5, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht heeft gedeponeerd, bezig met de aan- en verkoop van alle typen voertuigen en reserveonderdelen alsmede met reparatiewerkzaamheden.

2 Nadat dealers van de merken Peugeot en Citroën haar voor het Tribunal de commerce de Saintes hadden gedagvaard om haar op grond van de nationale wettelijke regeling inzake oneerlijke mededinging te doen gelasten de parallelinvoer van nieuwe en tweedehands voertuigen met een kilometerstand van

minder dan 3 000 km te staken, diende verzoekster op 4 juli 1994 tegen de fabrikant van motorvoertuigen van de merken Peugeot en Citroën (PSA) en tegen een aantal van zijn dealers of vertegenwoordigers bij de Commissie een klacht in op grond van artikel 3, lid 2, van verordening nr. 17 van de Raad van 6 februari 1962, Eerste verordening over de toepassing van de artikelen 85 en 86 van het Verdrag (PB 1962, 13, blz. 204).

3 Met die klacht werd PSA en zijn dealers in wezen verweten, dat zij afspraken hadden gemaakt om tegen verzoekster en tegen ondernemingen die soortgelijke activiteiten uitoefenden, rechtsvorderingen in te stellen met het doel om inlichtingen te verkrijgen over hun bevoorradingsbronnen en tarieven, teneinde ten nadele van de consument te beletten dat parallelimporteurs concurrerende prijzen hanteerden. In de klacht werd verwezen naar andere klachten betreffende soortgelijke feiten die de vennootschappen Massol en SGA hadden ingediend.

4 Op 18 augustus 1994 zond verzoekster de Commissie documenten van PSA betreffende het „bivalente stelsel" inzake de aanduiding van het modeljaar („millésime") van motorvoertuigen en persknipsels betreffende door andere garages aan de Commissie gerichte klachten.

5 Op 6 november 1995 zond de Commissie verzoekster een mededeling ex artikel 6 van verordening nr. 99/63/EEG van de Commissie van 25 juli 1963 over het horen van belanghebbenden en derden overeenkomstig artikel 19, leden 1 en 2, van verordening nr. 17 van de Raad (PB 1963, 127, blz. 2268).

6 Op 4 december 1995 diende verzoekster haar opmerkingen betreffende die mededeling in en legde zij nieuwe stukken over.

7 Op 17 december 1997 zond de Commissie verzoeksters raadsman een brief waarin zij verzoekster en twee andere ondernemingen die door deze werden

vertegenwoordigd, verzocht om in het licht van het arrest van het Hof van 15 februari 1996, Grand garage albigeois e.a. (C-226/94, Jurispr. blz. I-651), de mogelijkheid van intrekking van hun klachten te overwegen, zodat de Commissie die ad acta kon leggen. Bij brief van 26 januari 1998 verzette verzoeksters raadsman zich tegen de sepositie van de betrokken klachten, en liet hij weten dat klagers erin toestemden, dat hun klachten zouden worden gevoegd om de taak van de Commissie te vergemakkelijken.

8 In het geding dat de aanleiding vormde voor verzoeksters klacht had het Tribunal de commerce de Saintes op 7 mei 1998 een vonnis gewezen waarbij de dealers, die afstand hadden gedaan van hun vordering inzake oneerlijke mededinging, waren veroordeeld tot betaling van schadevergoeding aan verzoekster. Het hoger beroep tegen dat vonnis is aanhangig bij de Cour d'appel de Poitiers.

9 Bij beschikking van 17 november 1998 (hierna: „bestreden beschikking") wees de Commissie verzoeksters klacht af.

10 Bij op 25 januari 1999 ter griffie van het Gerecht ingeschreven verzoekschrift heeft verzoekster beroep ingesteld tot nietigverklaring van die beschikking.

11 Bij besluit van het Gerecht van 6 juli 1999 is de rechter-rapporteur toegewezen aan de Tweede kamer, die derhalve met de zaak werd belast.

12 Op rapport van de rechter-rapporteur heeft het Gerecht (Tweede kamer) besloten tot de mondelinge behandeling over te gaan. Partijen zijn in hun pleidooien en hun antwoorden op de vragen van het Gerecht gehoord ter terechtzitting van 20 september 2000.

Conclusies van partijen

13 Verzoekster concludeert, dat het het Gerecht behage:

— de bestreden beschikking nietig te verklaren;

— haar akte te verlenen dat zij zich het recht voorbehoudt om op de grondslag van artikel 215 EG-Verdrag (thans artikel 288 EG) tegen de Commissie beroep in te stellen;

— de Commissie te verwijzen in de kosten.

14 De Commissie concludeert, dat het het Gerecht behage:

— verzoeksters vordering om haar akte te verlenen dat zij zich het recht voorbehoudt om op de grondslag van artikel 215 van het Verdrag beroep in te stellen, niet-ontvankelijk te verklaren;

— het beroep te verwerpen;

— verzoekster te verwijzen in de kosten.

De ontvankelijkheid

15 Volgens de Commissie is verzoeksters vordering dat het Gerecht haar akte verleent dat zij zich het recht voorbehoudt om tegen de Commissie beroep tot schadevergoeding in te stellen, niet-ontvankelijk. Verzoekster stelt, dat zij dit niet begrijpt.

16 Het Gerecht wijst erop, dat het communautaire stelsel van geschillenbeslechting geen rechtsgang kent waarin de rechter een partij „akte kan verlenen" dat zij zich het recht voorbehoudt om beroep in te stellen. Dit deel van de vordering is dus niet-ontvankelijk.

Ten gronde

17 Verzoekster voert in wezen drie middelen aan.

Het eerste en het derde middel: schending door de Commissie van haar verplichtingen met betrekking tot de behandeling van de klacht en van de motiveringsplicht

Argumenten van partijen

18 Het eerste middel bestaat in wezen uit zes onderdelen. Met het eerste onderdeel stelt verzoekster, dat de Commissie de op haar rustende verplichtingen om inbreuken op het mededingingsrecht te vervolgen en haar klacht te onderzoeken

niet is nagekomen, en dat zij haar discretionaire bevoegdheid dienaangaande te ruim heeft opgevat.

19 Het tweede onderdeel van het middel stelt kennelijke dwaling met betrekking tot het bewijsmateriaal waarover de Commissie beschikte en met betrekking tot de beoordeling van het communautair belang bij het onderzoek van de klacht. Bij de Commissie waren talrijke klachten tegen PSA ingediend waarin soortgelijke gedragingen aan de kaak werden gesteld als in haar eigen klacht. De Commissie is voorbijgegaan aan het cumulatieve effect van de door alle klagers aangedragen bewijzen, dat een onderzoek door haar zou hebben gerechtvaardigd. Zij heeft de dossiers ten onrechte „afgeschermd" in plaats van ze te voegen, zoals verzoekster in haar brief van 26 januari 1998 had gesuggereerd. Met deze grief stelt verzoekster in wezen, dat de Commissie het bewijsmateriaal en het communautair belang bij een nader onderzoek van haar klacht kennelijk onjuist heeft beoordeeld doordat zij de klacht afzonderlijk heeft onderzocht zonder rekening te houden met de talrijke andere bij haar tegen PSA ingediende klachten. Verder meent verzoekster, dat de Commissie de ernst van de gedragingen die de afscherming van de markten tot doel hadden, heeft miskend.

20 Het derde onderdeel van het middel stelt kennelijk onjuiste beoordeling met betrekking tot het bestaan van afspraken in het kader van de gerechtelijke procedures tegen verzoekster en andere ondernemingen die zich in dezelfde situatie bevonden, teneinde hun te beletten als parallelimporteurs op de markt te komen. Volgens verzoekster behoefden de bewijzen waarover de Commissie dienaangaande beschikte geen kostbare onderzoeken voor het vaststellen van een inbreuk, maar volstond een objectieve analyse.

21 Het vierde onderdeel van het middel klaagt over kennelijk onjuiste beoordeling van het bewijsmateriaal met betrekking tot de afscherming van de markten en de belemmeringen van de bevoorrading van de parallelimporteurs. Verzoekster geeft talrijke voorbeelden van dergelijke belemmeringen: met name verkoopweigeringen, ontbinding van overeenkomsten, vertragingen bij de levering, op buitenlandse dealers van PSA uitgeoefende druk om deze te ontmoedigen voertuigen voor wederinvoer in Frankrijk te verkopen, het stopzetten van de uitvoer van bepaalde modellen waarnaar in Frankrijk grote vraag bestaat, en verschillende

behandeling van buitenlandse dealers met betrekking tot prijzen, kortingen en premies, naargelang de eindbestemming van de verkochte voertuigen. Zij stelt dat die praktijken nog voortduren en dat, gelet op het subsidiariteitsbeginsel, een ingrijpen van de Commissie gerechtvaardigd is.

22 In repliek verwijt verzoekster de Commissie, dat zij haar als onafhankelijk wederverkoper en niet als gevolmachtigd tussenpersoon beschouwt, hoewel uit niets in het dossier die hoedanigheid van onafhankelijk wederverkoper blijkt. Derhalve kan de Commissie uit de stukken van het dossier niet afleiden, dat de leden van het distributienet van PSA enkel weigerden te verkopen aan onafhankelijke wederverkopers.

23 Met het vijfde onderdeel van haar middel stelt verzoekster kennelijk onjuiste beoordeling van de Commissie met betrekking tot de maatregelen ter ondersteuning van de „Balladur-premie", die volgens verzoekster een onderling afgestemde feitelijke gedraging van de fabrikanten en hun dealers waren om parallel ingevoerde voertuigen te discrimineren.

24 Het zesde onderdeel van het eerste middel klaagt over kennelijk onjuiste beoordeling van de Commissie met betrekking tot het gebruik van de Franse „millésime"-regeling als belemmering van de parallelinvoer. De toezeggingen die Frankrijk in dat verband aan de Commissie had gedaan, volstonden niet om te voorkomen dat de Franse automobielfabrikanten de klanten van parallelimporteurs dienaangaande misleidende informatie verstrekten. Verzoekster geeft een voorbeeld van een dergelijke onjuiste inlichting en wijst erop dat het „millésime"-dossier nog steeds niet is gesloten.

25 Met het derde middel stelt verzoekster, dat de bestreden beschikking ontoereikend is gemotiveerd.

26 Volgens de Commissie zou de grief dat zij de diverse klachten van verzoekster en van andere ondernemingen die zich in een soortgelijke situatie bevonden, niet heeft gevoegd, kunnen worden aangevoerd in het kader van een beroep tot schadevergoeding, maar kan zij geen middel tot nietigverklaring zijn van een beschikking houdende afwijzing van een klacht.

27 Met betrekking tot de grieven inzake verschillende kennelijke beoordelingsfouten stelt de Commissie, dat de door verzoekster aangevoerde bewijzen niet het bestaan van de gestelde inbreuken aantonen, en dat zij voor een onderzoek om uit te maken of verzoeksters verwijten terecht waren, middelen had moeten aanwenden die zij, gelet op het belang van de zaak en de kans op succes, niet bereid was in te zetten. Zij voegt daaraan toe, dat de nationale rechterlijke instanties zeer wel in staat waren een eventuele schending van artikel 85, lid 1, EG-Verdrag (thans artikel 81 EG) vast te stellen.

28 De Commissie acht het derde middel, schending van de motiveringsplicht, niet-ontvankelijk, aangezien het door geen enkel element feitelijk of rechtens wordt gestaafd.

Beoordeling door het Gerecht

29 De verplichtingen die op de Commissie rusten wanneer bij haar een klacht wordt ingediend, zijn vastgesteld in vaste rechtspraak (zie, met name, arrest Hof van 4 maart 1999, Ufex e.a./Commissie, C-119/97 P, Jurispr. blz. I-1341, punten 86 e.v.).

30 Uit die rechtspraak volgt in het bijzonder, dat de Commissie, wanneer zij besluit aan de bij haar ingediende klachten verschillende maten van prioriteit toe te kennen, niet alleen de volgorde mag bepalen waarin de klachten zullen worden onderzocht, doch eveneens een klacht mag afwijzen wegens het ontbreken van voldoende communautair belang om het onderzoek van de zaak voort te zetten (zie arrest Gerecht van 24 januari 1995, Tremblay e.a./Commissie, T-5/93, Jurispr. blz. II-185, punt 60).

31 De discretionaire bevoegdheid waarover de Commissie daartoe beschikt, is echter niet onbeperkt. Wanneer zij besluit het onderzoek van een klacht niet voort te zetten, dient zij dit besluit dus te motiveren, waarbij deze motivering voldoende nauwkeurig en gedetailleerd moet zijn om het Gerecht in staat te stellen een daadwerkelijke controle uit te oefenen op de uitoefening door de Commissie van haar discretionaire bevoegdheid om prioriteiten te stellen (zie arrest Ufex e.a./ Commissie, reeds aangehaald, punten 89-95). Bij die controle mag de gemeenschapsrechter zijn beoordeling van het communautair belang niet in de plaats stellen van die van de Commissie, doch dient hij na te gaan, of het litigieuze besluit niet op feitelijk onjuiste gegevens berust, dan wel onwettig is wegens verkeerde toepassing van het recht, kennelijke beoordelingsfouten of misbruik van bevoegdheid (zie arresten Gerecht van 18 september 1992, Automec/ Commissie, T-24/90, Jurispr. blz. II-2223, punt 80, en 13 december 1999, Européenne automobile/Commissie, T-9/96 en T-211/96, Jurispr. blz. II-3639, punt 29).

32 Uit de bestreden beschikking blijkt niet, dat de Commissie de uit de rechtspraak voortvloeiende beginselen met betrekking tot de omvang van haar verplichtingen heeft geschonden. Blijkens die beschikking namelijk heeft de Commissie de door verzoekster aangevoerde elementen aandachtig onderzocht. Ook hetgeen in die beschikking wordt verklaard over de beoordeling van het communautair belang om het onderzoek van de klacht voort te zetten, rechtvaardigt niet de conclusie dat de Commissie de dienaangaande uit de rechtspraak voortvloeiende beginselen zou hebben geschonden.

33 Het tweede onderdeel van het eerste middel, de „afscherming" van de dossiers betreffende de verschillende klachten tegen PSA en zijn dealers, is gericht tegen de wettigheid van de bestreden beschikking, zodat het, anders dan de Commissie meent, kan worden aangevoerd ter ondersteuning van een beroep tot nietigverklaring.

34 Wat de gegrondheid van dit onderdeel van het middel betreft, zij opgemerkt, dat wanneer het communautair belang bij het onderzoek van een klacht moet worden beoordeeld, de Commissie die klacht niet afzonderlijk moet onderzoeken, maar in de context van de situatie op de betrokken markt in het algemeen. Het bestaan van vele klachten waarmee aan dezelfde marktdeelnemers soortgelijke gedragingen worden verweten, is één van de elementen waarmee de Commissie bij haar beoordeling van het communautair belang rekening moet houden.

35 Ook moet de Commissie bij de beoordeling van de waarschijnlijkheid dat zij het bestaan van een inbreuk kan aantonen en van de reikwijdte van de onderzoeksmaatregelen die daarvoor nodig zijn, rekening houden met alle bewijzen waarover zij beschikt, en mag zij zich niet ertoe bepalen de door elke klager genoemde aanwijzingen afzonderlijk te beoordelen om te concluderen, dat elk van de klachten op zich genomen niet op afdoende bewijzen steunt.

36 De Commissie is evenwel niet verplicht, de onderzoeken van verschillende klachten betreffende het gedrag van dezelfde onderneming te „voegen", aangezien de wijze waarop een onderzoek wordt gevoerd tot de discretionaire bevoegdheid van de instelling behoort. Met name het bestaan van vele klachten van ondernemers van verschillende categorieën, zoals, in de context van de onderhavige zaak, van onafhankelijke wederverkopers, gevolmachtigde tussenpersonen en dealers, kan niet eraan in de weg staan dat die klachten worden afgewezen die op grond van de aanwijzingen waarover de Commissie beschikt, ongegrond lijken of geen communautair belang lijken te hebben. Dat de verschillende klachten afzonderlijk zijn behandeld, kan op zich dan ook niet als een onregelmatigheid worden beschouwd (zie, naar analogie, arrest Gerecht van

14 mei 1997, Florimex en VGB/Commissie, T-70/92 en T-71/92, Jurispr. blz. II-693, punten 89-95).

37 In casu zijn naar aanleiding van de talrijke klachten tegen PSA weliswaar gedingen bij de gemeenschapsrechter aanhangig gemaakt, en kunnen de in het kader van die zaken overgelegde bewijzen het vermoeden doen rijzen dat ook binnen het distributienet van PSA ongeoorloofde praktijken bestaan die vergelijkbaar zijn met die welke zijn vastgesteld in beschikking 98/273/EG van 28 januari 1998 inzake een procedure op grond van artikel 85 van het EG-Verdrag (IV/35.733 — VW) (PB L 124, blz. 60), die grotendeels is bevestigd bij arrest van het Gerecht van 6 juli 2000, Volkswagen/Commissie (T-62/98, Jurispr. blz. II-2707). Uit die aanwijzingen komt voorts naar voren, dat het mogelijk niet om geïsoleerde gevallen gaat waarvan de gevolgen voor de mededinging en de handel tussen lidstaten verwaarloosbaar zijn.

38 Evenwel is niet aangetoond, dat de Commissie in haar beschikking het bestaan van die bewijzen heeft miskend. Wat dat aangaat, is de tekst van de bestreden beschikking inderdaad enigszins onduidelijk. De Commissie verwijst bij herhaling naar verzoeksters individuele situatie en maakt niet uitdrukkelijk melding van de andere klachten die bij haar waren ingediend. De afwijzing van de verschillende grieven is evenwel telkens gebaseerd op algemene overwegingen die niet beperkt blijven tot een onderzoek van de individuele situatie van verzoekster.

39 Hieruit volgt niet, dat de Commissie haar verplichting om het communautair belang bij de voortzetting van het onderzoek tegen PSA te onderzoeken binnen de meer algemene context van de houding van PSA en de leden van zijn distributienet jegens parallelinvoer, niet is nagekomen.

40 Daarbij komt dat de Commissie, waarbij niet enkel tegen PSA maar ook tegen andere fabrikanten tal van klachten waren ingediend, in de betrokken sector

beschikking 98/273 (reeds aangehaald in punt 37) heeft gegeven, en dat tegen die beschikking beroep is ingesteld bij het Gerecht. Onder die omstandigheden was het legitiem, dat de Commissie aan het onderzoek van een vergelijkbare zaak geen aanzienlijke middelen besteedde.

41 Bijgevolg zijn de eerste twee onderdelen van het middel ongegrond.

42 Wat het derde onderdeel van het middel betreft, inzake de rechtsvorderingen tegen verzoekster en andere ondernemingen die zich met vergelijkbare activiteiten bezighouden, is bij gebreke van andere bewijselementen het bestaan van een belangrijk geschil betreffende de activiteiten van gevolmachtigden en onafhankelijke wederverkopers geen voldoende bewijs, dat aan die vorderingen een onderlinge afstemming tussen PSA en zijn dealers ten grondslag ligt (zie arrest Européenne automobile/Commissie, reeds aangehaald in punt 31, punt 36). Evenmin is aangetoond, dat de Commissie een kennelijke fout heeft gemaakt door te oordelen dat de nationale rechterlijke instanties, met name het Tribunal de commerce de Saintes, waarbij het geding tegen verzoekster aanhangig was, de rechten die verzoekster aan het gemeenschapsrecht ontleent, kunnen beschermen. Hieraan doet niet af, dat de Commissie in de bestreden beschikking niet naar het vonnis van die rechter van 7 mei 1998 heeft verwezen. Dat vonnis bevestigt namelijk de argumenten van de Commissie, zonder dat de geldigheid van de in de bestreden beschikking gevolgde redenering daarop berust. Er is dus evenmin gebleken dat de Commissie het communautair belang bij het onderzoek van de klacht heeft miskend voorzover die klacht betrekking heeft op de rechtsvorderingen tegen verzoekster.

43 Wat het vierde onderdeel van het middel betreft, kennelijk onjuiste beoordeling van het bewijsmateriaal met betrekking tot de afscherming van de markten en de belemmeringen van de bevoorrading van de parallelimporteurs, maakt de Commissie in de bestreden beschikking terecht onderscheid tussen de situatie

van de onafhankelijke wederverkopers en die van de gevolmachtigde tussenpersonen. Aangaande de weigeringen om te verkopen aan verzoekster en aan andere ondernemingen die zich met vergelijkbare activiteiten bezighouden, alsmede de maatregelen waarmee de verkopen van de buitenlandse dealers van PSA aan dergelijke ondernemingen dienen te worden ontmoedigd, stelt het Gerecht vast, dat de door verzoekster aangevoerde bewijzen op zich niet volstaan om het bestaan van een mededingingsregeling aan te tonen die de activiteiten beoogt te belemmeren van de gevolmachtigde tussenpersonen die handelen overeenkomstig artikel 3, punt 11, van verordening nr. 123/85 van de Commissie van 12 december 1984 betreffende de toepassing van artikel 85, lid 3, van het Verdrag op groepen afzet- en klantenserviceovereenkomsten inzake motorvoertuigen (PB 1985, L 15, blz. 16). Voorts heeft PSA een plausibele verklaring gegeven voor die bewijzen in dier voege dat PSA zich uitsluitend tegen de activiteiten van de onafhankelijke wederverkopers verzette, hetgeen niet in strijd is met het mededingingsrecht. De Commissie kon in casu dus niet ervan uitgaan dat een inbreuk was aangetoond (zie arrest Gerecht van 21 januari 1999, Riviera auto service e.a./Commissie, T-185/96, T-189/96 en T-190/96, Jurispr. blz. II-93, punt 47, en arrest Européenne automobile/Commissie, reeds aangehaald in punt 31, punt 37).

44 De dienaangaande in repliek aangevoerde grief, dat verzoekster niet de activiteit van onafhankelijk wederverkoper, maar uitsluitend die van gevolmachtigde uitoefende, moet worden afgewezen. In haar briefwisseling met de Commissie heeft verzoekster namelijk nooit uitdrukkelijk verklaard, dat zij de activiteit van gevolmachtigd tussenpersoon uitoefende. De beschrijving van haar activiteiten, zoals die blijkt uit het opschrift van haar postpapier, doet vermoeden dat zij een onafhankelijk wederverkoper is. In haar klacht stelt zij, dat zij zich in dezelfde situatie bevindt als de ondernemingen SGA en Massol, die zij zelf als „onafhankelijke handelaars" omschrijft. Ten aanzien van eerstgenoemde heeft het Gerecht vastgesteld, dat niet was aangetoond dat zij de activiteit van gevolmachtigde of wederverkoper uitoefent (arrest Gerecht van 13 december 1999, SGA/Commissie, T-189/95, T-39/96 en T-123/96, Jurispr. blz. II-3587, punt 50). Met betrekking tot laatstgenoemde heeft het Hof wel vastgesteld, dat zij de activiteit van onafhankelijk wederverkoper uitoefent (arrest Grand garage albigeois e.a., reeds aangehaald in punt 7).

45 Derhalve kan de Commissie geen kennelijke dwaling worden verweten met betrekking tot verzoeksters activiteiten. Bovendien heeft de Commissie haar beschikking niet gebaseerd op een kwalificatie van verzoeksters activiteiten, maar

heeft zij enkel rekening gehouden met de mogelijkheid, dat verzoekster de activiteit van onafhankelijk wederverkoper of van gevolmachtigde uitoefent.

46 Wat het vijfde onderdeel van het eerste middel betreft, een kennelijke dwaling betreffende de maatregelen van PSA naar aanleiding van de toepassing door de Franse regering van de Balladur-premie, kan worden volstaan met de opmerking, dat het feit dat een fabrikant zijn dealers toestaat extra kortingen te verlenen zonder de parallelinvoer daarvoor in aanmerking te laten komen, niet als een inbreuk op het mededingingsrecht kan worden beschouwd (zie arrest Européenne automobile/Commissie, reeds aangehaald in punt 31, punt 54).

47 Wat het zesde onderdeel van het eerste middel betreft, inzake de houding van PSA en zijn dealers jegens de Franse „millésime"-regeling, volstaan de door verzoekster aangevoerde moeilijkheden niet als bewijs van het bestaan van een ongeoorloofde mededingingsregeling terzake, noch van een kennelijke beoordelingsfout van de Commissie.

48 Wat ten slotte het derde middel betreft, schending van de motiveringsplicht, moet met betrekking tot het argument van de Commissie dat het middel niet-ontvankelijk is, worden opgemerkt, dat dit middel door het Gerecht ambtshalve kan worden onderzocht. De bestreden beschikking behelst een duidelijke uiteenzetting van de overwegingen rechtens en feitelijk die voor de Commissie aanleiding waren om tot het ontbreken van voldoende communautair belang te concluderen. Derhalve is dit middel ongegrond.

49 Bijgevolg dienen het eerste en het derde middel te worden afgewezen.

Het tweede middel: onredelijk lange duur van de administratieve procedure voor de Commissie

Argumenten van partijen

50 Met haar tweede middel stelt verzoekster, dat de Commissie overeenkomstig de rechtspraak van het Hof (arrest Hof van 18 maart 1997, Guérin automobiles/ Commissie, C-282/95 P, Jurispr. blz. I-1503) binnen een redelijke termijn een beschikking moet geven. De termijn van meer dan vier jaar tussen haar klacht en de afwijzingsbeschikking is niet redelijk, wat nietigverklaring van de bestreden beschikking rechtvaardigt.

Beoordeling door het Gerecht

51 Hoewel de Commissie overeenkomstig de door verzoekster aangehaalde rechtspraak binnen een redelijke termijn moet beslissen op een klacht op grond van artikel 3 van verordening nr. 17, rechtvaardigt de overschrijding van die termijn — gesteld al dat die vaststaat — op zich niet noodzakelijkerwijs de nietigverklaring van de bestreden beschikking.

52 Terzake van de toepassing van de mededingingsregels kan de overschrijding van de redelijke termijn enkel een reden voor nietigverklaring van een beschikking houdende vaststelling van een inbreuk zijn, wanneer is aangetoond dat door de schending van dit beginsel inbreuk is gemaakt op de rechten van de verdediging van de betrokken ondernemingen. Buiten dit specifieke geval heeft de niet-nakoming van de verplichting om binnen een redelijke termijn te beslissen, geen gevolgen voor de geldigheid van de administratieve procedure op grond

van verordening nr. 17 (zie arrest Gerecht van 20 april 1999, Limburgse Vinyl Maatschappij e.a./Commissie, „PVC II", T-305/94—T-307/94, T-313/94—T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 en T-335/94, Jurispr. blz. II-931, punten 121 en 122).

53 Daarbij komt, dat in een situatie waarin een klager in mededingingsrechtelijke zaken de Commissie verwijt, dat zij bij de vaststelling van een beschikking tot afwijzing van zijn klacht het beginsel van de redelijke termijn heeft geschonden, de nietigverklaring van de beschikking op die grond uitsluitend tot gevolg zou hebben dat de procedure voor de Commissie nog meer werd verlengd, hetgeen zou indruisen tegen de belangen van de klager zelf.

54 Derhalve faalt het tweede middel.

55 Bijgevolg is de vordering tot nietigverklaring van de bestreden beschikking ongegrond.

Kosten

56 Volgens artikel 87, lid 2, eerste alinea, van het Reglement voor de procesvoering wordt de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwezen, indien dit is gevorderd. Aangezien verzoekster in het ongelijk is gesteld, dient zij overeenkomstig de vordering van de Commissie in de kosten te worden verwezen.

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Tweede kamer),

rechtdoende:

1) **Verwerpt het beroep.**

2) **Verwijst verzoekster in de kosten.**

Pirrung Potocki Meij

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 14 februari 2001.

De griffier

H. Jung

De president van de Tweede kamer

A. W. H. Meij